

Άπό τήν κόλαση στὸν παράδεισο (Κραγιόπουλος Συμεών Ἱερεύς)

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Θεολογία και Ζωή](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Λέει στὸ Γεροντικὸ ἕνας ἀββᾶς: «Τὸ πρωὶ μπορεῖ νὰ εἶσαι στὴν κόλαση καὶ τὸ ἀπόγευμα μπορεῖς νὰ εἶσαι στὸν παράδεισο» (*).

Θέλει νὰ πεῖ ὅτι τὸ πρωὶ ὁ ἄνθρωπος μπορεῖ νὰ ἔκανε ἁμαρτίες, ἀλλὰ, καθὼς στὴ διάρκεια τῆς ἡμέρας ἤρθε σὲ συναίσθηση, ἤρθε σὲ κατάνυξη, μετενόησε, ἔκλαψε.

Δέν είναι τίποτε για τόν Θεό νά τόν βάλει στόν παράδεισο. Τά πράγματα είναι εύκολα, καί ὁ δρόμος τῆς σωτηρίας είναι σύντομος. Ἐμεῖς, μέ τή δική μας στραβή στάση, κάνουμε τά πράγματα δύσκολα καί τόν δρόμο τῆς σωτηρίας ὄχι σύντομο.

Σέ ὅποια κατάσταση κι ἂν εἶσαι, ἄνθρωπέ μου, ἂν μετανοήσεις, σέ δέχεται ὁ Θεός καί σώζεσαι, ἀλλά ἀληθινά νά μετανοήσεις. Γιατί μπορεῖ βέβαια νά μετανοεῖς για κάτι πού ἔκανες, ἀλλά μετανοεῖς, ἐπειδή πληγώθηκε ὁ ἐγωισμός σου. Προσέξτε το καί αὐτό. Μπορεῖ νά πάει κανεῖς νά ἐξομολογηθεῖ, μόνο καί μόνο ἐπειδή πληγώθηκε ὁ ἐγωισμός του καί ὄχι ἐπειδή ἁμάρτησε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Πολλές φορές λυπᾶται κανεῖς για τίς ἁμαρτίες πού ἔκανε, ἀλλά ὄχι ἐπειδή λύπησε τόν Θεό καί μετανοεῖ γι' αὐτό, ἀλλά ἐπειδή πληγώθηκε ὁ ἐγωισμός του. Εἶχε δηλαδή καλῆ ἰδέα κανεῖς για τόν ἑαυτό του, καθῶς ὅμως ἁμάρτησε, δέν μπορεῖ νά ἔχει πιά καλῆ ἰδέα, καί αὐτό τόν κάνει νά ὑποφέρει. Δέν είναι αὐτό μετάνοια.

Ὅταν ὅμως μετανοήσεις ὅπως θέλει ὁ Θεός, ἀληθινά, μέ ὅλη σου τήν ψυχή, καί δέν ζητᾶς ἐκείνη τήν ὥρα οὔτε ρέστα οὔτε τίποτε, καί ἡ ὅλη στάση σου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ είναι αὐτή: «Θεέ μου, κι ἂν εἶναι νά πεθάνω αὐτῇ τῇ στιγμῇ, νά πεθάνω για τήν ἀγάπη σου· κι ἂν θέλεις νά ζήσω χίλια χρόνια, νά ζήσω για τήν ἀγάπη σου, μόνο μὴ μὲ ἀφήσεις νά ξανακάνω ἁμαρτία», τότε πραγματικά ἀπό τή μιὰ στιγμή

στην ἄλλη πάει κανεὶς ἀπὸ τὴν κόλαση στὸν παράδεισο. Ὁ δρόμος τότε τῆς σωτηρίας εἶναι συντομότατος, ὅπως ἀκριβῶς ἦταν γιὰ τὸν ληστή. Ὁ ὁποῖος ληστής τί δὲν ἔκανε στὴ ζωὴ του! Ἀλλὰ ἐκεῖ πάνω στὸν σταυρό, πλάϊ στὸν Χριστό, καθὼς πέθαινε ἐκείνη τὴν ὥρα, χωρὶς νὰ ἔχει πλέον καμιὰ ἄλλη ἐλπίδα, ἔδειξε στὸν Χριστὸ ὅλη τὴ μετάνοιά του, ἐλπίζοντας στὸ ἔλεος Του, καὶ ἄκουσε τὰ γνωστὰ λόγια τοῦ Κυρίου. Καθὼς ἦταν πιά καταδικασμένος εἰς θάνατον, πῆρε τὴ σωστὴ στάση ἐνώπιον τοῦ Κυρίου. Τί ὠραῖο εἶναι αὐτό! Τί ὠραῖο εἶναι νὰ τοποθετεῖται κανεὶς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ὡς ἐτοιμοθάνατος!

Γι' αὐτὸ ἡ Παλαιὰ Διαθήκη μᾶς διδάσκει: «Μιμνήσκου τὰ ἔσχατά σου καὶ εἰς τὸν αἰῶνα οὐχ ἁμαρτήσεις» (Σ. Σείρ. 7:36). Νὰ θυμᾶσαι ὅτι θὰ πεθάνεις, καὶ αὐτὸ θὰ σε βοηθάει νὰ μὴν ἁμαρτάνεις. Ὁ ἄνθρωπος ἁμαρτάνει, γιατί θέλει νὰ χαρεῖ αὐτὴ τὴ ζωὴ. Ὅταν ὅμως ὁ ἄνθρωπος ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν εἶναι ἕτοιμος νὰ πεθάνει, ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν σκέπτεται ὅτι μπορεῖ νὰ πεθάνει, τότε δὲν ἁμαρτάνει.

Ὁ ληστής πάνω στὸν σταυρό, καθὼς δὲν εἶχε πιά ἐλπίδα νὰ ζήσει, μέσα σὲ λίγες στιγμὲς εἶπε λόγια ποὺ δὲν τὰ εἶπαν οὔτε οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ καὶ κατάλαβε πράγματα ποὺ οὔτε οἱ μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ δὲν τὰ εἶχαν καταλάβει. Ἀφοῦ προηγουμένως, ἐλέγχοντας τὸν ἄλλο ληστή, εἶπε: «Οὐδὲ φοβῆ σὺ τὸν Θεόν, ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ κρίματι εἶ; Καὶ ἡμεῖς μὲν δικαίως· ἄξια γὰρ ὧν ἐπράξαμεν ἀπολαμβάνομεν· οὗτος δὲ οὐδὲν ἄτοπον ἔπραξε», στὴ συνέχεια εἶπε στὸν Χριστὸ τὸν φοβερὸ ἐκεῖνο λόγο: «Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου». Καὶ ἐκείνη τὴν ὥρα πῆρε τὴν ὑπόσχεση ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Χριστὸ: «Ἀμὴν λέγω σοι, σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ». Ἔτσι, σὲ λίγες στιγμὲς ὁ ληστής ἀπὸ τὰ κατάβαθα, θὰ λέγαμε, τῆς κολάσεως βρέθηκε στὸ καλύτερο μέρος τοῦ παραδείσου. Ὅπως θὰ ξέρετε, εἶναι ὁ πρῶτος ποὺ μπῆκε στὸν παράδεισο.

*Βλ. «Τὸ Μέγα Γεροντικὸν», τ. Γ', κέφ. ια', § 15.

Πηγή: agiazoni.gr